

[Poul Nødgaard]

Jeg er glad for, at ministeren erkendte, at det er en kompliceret sag, vi behandler her i dag. Det er det. Jeg har læst de to lovforslag flere gange og sat mine streger både her og der. Jo mere jeg læste, jo mere kompliceret syntes jeg, det blev, og jeg har dog en vis indsigt i sådanne ting.

Derfor spurgte jeg ministeren – men jeg fik ikke noget svar – om ministeren kunne give nogle løfter i dag om, at vi skulle se på at få de kommunale systemer forenklet en smule, således at det også blev til at forstå for almindelige kommunalpolitikere, hvordan hele den kommunale-statslige økonomi i virkeligheden er skruet sammen.

Jeg har et enkelt spørgsmål mere til ministeren. Hvis den fremskrivningstakt fra 1991 til 1992 på 4,3 pct., som garanteres kommunerne, eventuelt bliver 3,3 pct., hvor stor en milliardudgift vil det så udløse fra staten til kommunerne i det øjeblik, indtægterne ikke stiger med det, man har lovet? Samtidig vil jeg gerne bede ministeren oplyse, hvor de penge skal komme fra, hvis den situation skulle opstå.

#### **Indenrigsministeren (Thor Pedersen):**

Hr. Klaus Hækkerup spurgte, hvad kommuner kan vide, og hvad de ikke kan vide. Jamen hvem er kommunerne? Der er 275 kommuner, og de har valgt nogle talsmænd. Det er en dansk tradition, at man lader sig repræsentere ved talsmænd, det gør man, hvad enten det er faglige organisationer eller arbejdsgiverkredse, eller det er amter og kommuner. Det er dem, vi har talt med og forhandlet med. Det er dem, vi har udarbejdet de tekniske regelsæt sammen med, det er med dem, vi har aftalt, at loven fremsættes nu og har virkning fra 1. januar 1992.

Det er altså et kommunalt ønske. Jeg ville finde det ejendommeligt, hvis vi skulle sige nej til at følge et kommunalt ønske, når det ikke har nogen indvirkning på statens finanser, når det gælder omfordelingen af udgiftssiden vedrørende ældrekriterierne. Jeg har meget svært ved at finde et argument for det. Vi følger nemlig det kommunale ønske. For mange kommuner er bevægelsen minimal. Der er, så vidt jeg ved, kun tre kommuner, der overhovedet har en belastning, der svarer til 0,1 skatteprocentpoint, tre kommuner ud af 275.

Men det afgørende er, at vi har fundet det rigtigt at følge et kommunalt ønske. Det, jeg sagde, kommunerne kunne beregne sig frem til, var, hvorvidt de ville få et større tilskud eller mindre tilskud. Det, kommunerne kan regne sig frem til, er, om de har en større andel end det, der svarer til landsgennemsnittet af ældre, eller om de har en lavere andel end landsgennemsnittet i den enkelte aldersgruppe, og så kunne de selv have taget højde for, at man enten har en gevinst, eller at man har en mindre indtægt på udligningsordningen.

Hr. Poul Nødgaard nævner det komplekse ved lovforslagene. Jeg vil gerne sige, at det mest komplekse er skatteforslaget. Det er utrolig svært også at læse, men sådan er skattelovforslag i deres indhold med de skatteregler, der i øvrigt gælder i dette land, idet der ikke indgår bemyndigelser til ministeren. Så det er et sværtlæseligt lovforslag.

Når det gælder selve udligningssystemet, mener jeg ikke, at det er svært læseligt. Problemet er overskueligheden, hvis man vægter alt på én gang. Altså hvert princip for sig er i virkeligheden i sit indhold logisk og forståeligt. Der er bare så mange af disse elementer i den samlede udlicning.

Men jeg vil gentage endnu en gang, at de er kommet til veje efter ønske om en større retfærdighed i byrdefordelingen mellem kommunerne.

Hr. Poul Nødgaard spørger, hvem der så skal betale, hvis der er et andet skattegrundlag end det, der forventes for 1992, som regeringens økonomer har beregnet. Det er selvfølgelig statskassen, der løber risikoen, såfremt skattegrundlaget viser sig at være lavere, og det er statskassen, der får gevinsten, hvis skattegrundlaget viser sig at være højere.

Der kan føres mange principielle debatter omkring det fornuftige i at have en konjunkturregulering, men jeg mener, at der er noget rigtigt i, at det er statskassen, der løber risikoen i forhold til kommunerne.

Når man ønsker at have et aftalenet for at sikre den samlede offentlige økonomi, er det lettere og mere rimeligt at stille kravet til den statslige ekspertise, end at den enkelte kommune selv skal ansætte personale til at udøve de skøn. Der må ligge i et aftalenet, at staten selv som forhandlingspart tror på det talmateriale, man tilvejebringer, og til dels også selv løber risikoen for talmaterialet.